

Kúria
végzése

Az ügy száma: Bfv.II.45/2025/8.
A határozat szintje: felülvizsgálat
A tanács tagjai: Dr. Harangozó Attila, a tanács elnöke
Dr. Metzing Márton, előadó bíró
Dr. Somogyi Gábor, bíró
Dr. Demeter Zsuzsanna, bíró
Dr. Nagy Antal, bíró
Az eljárás helye: Budapest
Az eljárás formája: tanácsülés
Az ülés napja: 2025. október 2.
Az ügy tárgya: költségvetési csalás büntette és más bűncselekmények
Terhelt: IV. rendű
Első fok: Pécsi Törvényszék, 22.B.355/2017/579., ítélet, tárgyalás, 2021.
december 8.
Másodfok: Pécsi Ítéltábla, Bf.II.25/2022/21., ítélet, nyilvános ülés, 2023.
március 24.
Harmadfok: -
Az indítvány előterjesztője: a IV. rendű terhelt védője
Az indítvány iránya: a terhelt javára

Rendelkező rész

A Kúria a költségvetési csalás büntette és más bűncselekmények miatt I. rendű terhelt és társai ellen folyamatban volt büntetőügyben a IV. rendű terhelt védője által előterjesztett felülvizsgálati indítványt elbírálva a Pécsi Törvényszék 22.B.355/2017/579., illetve a Pécsi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Bf.II.25/2022/21. számú ítéletét IV. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A Kúria végzése ellen fellebbezésnek vagy felülvizsgálatnak nincs helye, és ebben az ügyben az indítvány előterjesztője, valamint azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

Indokolás

[1] I. 1. A Pécsi Törvényszék a 2021. december 8-án kihirdetett 22.B.355/2017/579. számú ítéletével a IV. rendű terheltet mint bünszervezetben elkövetőt „halmazati büntetésül” bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntette [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés a) pont] miatt 5 év 4 hónap, fegyházban végrehajtani rendelt szabadságvesztésre, 200 napi tétel – napi tételenként 3.000 forint, összesen 600.000 forint – pénzbüntetésre és 5

év közügyektől eltiltásra ítélte, azzal, hogy a kiszabott szabadságvesztésből nem bocsátható feltételes szabadságra.

[2] A IV. rendű terhelt védője által bejelentett fellebbezés folytán eljáró Pécsi Ítéletábrla mint másodfokú bíróság a 2023. március 24-én meghozott Bf.II.25/2022/21. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a IV. rendű terhelt cselekményeit 2 rendbeli, a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontjába ütközö, és az (5) bekezdés b) pont II. fordulata szerint minösülő, bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás bűntetteként is minösítette. A IV. rendű terhelt büntetését akként enyhítette, hogy a pénzbüntetés kiszabását mellözte, egyebekben pedig a törvényszék ítéletét a IV. rendű terhelt tekintetében helybenhagyta.

[3] 2. A jogerös ítéletben megállapított, és a felülvizsgálati indítvánnyal érintett IV. rendű terhelt cselekvöségét rögzítő tényállás lényege az alábbiakban foglalható össze.

– A hosszabb ideje vagyonöri tevékenységet végző I. rendű terhelt a személy- és vagyonvédelmi, valamint a magánnyomozói tevékenység szabályairól szölo 2005. évi CXXXIII. törvény 2012. január 1-jétől hatályba lépett módosítását követően kiterjedt kapcsolatai révén vagyonöri tevékenység ellátására tudott megrendeléseket szerezni, részben közvetlenül a megbízóktól, részben pedig más biztonsági örzési, illetve vagyonöri szolgáltatásokat végző vállalkozásoktól. Az I. rendű terhelt által megszerzett megrendelések teljesítéséhez nagyszámú, akár ezer főt meghaladó munkavállaló foglalkoztatására volt szükség. E tevékenység ellátása érdekében I. rendű terhelt elhatározta, hogy megbízható ismerösei segítségével egy olyan céghálózatot alakít ki és működtet, melyben részes gazdasági társaságok nem tesznek eleget az általános forgalmi adó fizetési, valamint a biztonsági örzési tevékenységet ténylegesen ellátó alkalmazottaik után a közterhek megfizetésére vonatkozó kötelezettségeiknek, ugyanakkor az adók és járulékok be nem fizetése folytán megmaradt haszon – a megbízási díjak egy részének készpénzben történő megszerzése következtében – az általa beszervezett személyeknél és nála marad.

– E cél elérése érdekében I. rendű terhelt a társaival – így IV. rendű terhelttel – egy gazdasági társaságok – alvállalkozók és munkaerö kölcsönbeadó cégek – egymásra épülésén alapuló, a biztonsági örzési, illetve vagyonöri szolgáltatásokat munkaerö-kölcsönzés útján ellátó, a ténylegesen működö gazdasági társaságok számát tekintve folytonosan változó szervezetet hozott létre és kezdett el működtetni.

– Az I. rendű terhelt által létrehozott szervezeti működés lényege az volt, hogy kapcsolatai révén az I. rendű terhelt állapotodott meg a megrendelő gazdasági társaságokkal, majd velük olyan gazdasági társaságok kötöttek alvállalkozói szerződést, amelyeket kifejezetten ebből a célból az I. rendű terhelt utasítására a II. rendű és a VI. rendű terhelt közreműködésével színlelt módon alapítottak olyan személyek felhasználásával, akiknek a cégek működtetésére sem szándékuk, sem lehetőségük nem volt és akik a közreműködésükért egyösszegű vagy néhány hónapig folyósított juttatásban részesültek. Miután ezen alvállalkozóként felhasznált gazdasági társaságok, valamint az V. rendű terhelt névleges ügyvezetése alatt álló, ugyanilyen célból felhasznált cég 1 a fenti módon szerződést kötöttek a megrendelő cégekkel, az alvállalkozók – szintén színlelt módon – munkaerö-kölcsönzésre kötöttek szerződést olyan gazdasági társaságokkal, amelyeket az I. rendű terhelt utasításának megfelelően a II. rendű és a VI. rendű terhelt segítségével alapítottak úgynevezett stróman ügyvezetökkal annak érdekében, hogy a munkaerö kölcsönbeadó cégekbe bejelentsék a nagyszámú foglalkoztatottat.

– Ezen ügyvezetöök ténylegesen nem döntöttek a cégbíróságon a képviselőtükkal jegyzett gazdasági társaságokat érintö kérdésekben. Ügyvezetöségük jogok önálló gyakorlásával és kötelezettségek önálló teljesítésével nem járt, a cégek felett ténylegesen nem diszponáltak. Többségük a cég megalapítását és törvényes képviselőtét sem önszántából, hanem a II. rendű és a VI. rendű terhelt által biztosított anyagi juttatásért cserébe vállalta, a cég alapításához

szükséges költségeket jellemzően nem ők állták, a munkaerő-kölcsönzési tevékenység folytatásához szükséges vagyoni biztosítékot nem ők helyezték letétbe, a munkavállalók felvételében nem vettek részt, az ügyvezetőségük alatt álló cég nevében saját elhatározásuk alapján nem kötöttek szerződést és önállóan nem intézhették a cég pénzügyeit sem.

– A foglalkoztatottak tényleges munkáltatója az I. rendű terhelt volt annál fogva, hogy a munkavégzés körében ő adott utasításokat számukra a struktúra működtetésében részt vevő terhelt-társain keresztül. A munkáltatói jogok gyakorlása körében az I. rendű terhelt rendelkezésének megfelelően a biztonsági őrök munkavégzésének helyét, idejét, a szolgálati vezénylést, a pihenőnapok kiadását, a szabadság kiadását, illetve a munkabér kifizetését is a szervezetben részt vevő személyek vagy az általuk irányított szolgálatvezetők, illetve adminisztrációs tevékenységet ellátó személyek határozták meg.

– Az I. rendű terhelt és társai – így a IV. rendű terhelt – a vagyoni munkát munkaerő-kölcsönzés keretében, fenti cégek felhasználásával, szervezeten, egymásra is tekintettel és egyénenként is behatárolt módon, jól elkülöníthetően több szinten megnyilvánuló, egyre szűkülő feladat- és hatásköröket gyakorolva látták el, akként, hogy egymás szerepéről is tudomással bírtak, valamint ezt a munkavégzési struktúrát hosszabb időre hozták létre, annak adókijátszás céljából történő alkalmazásának csak az eredményes felderítés vetett véget. A IV. rendű terhelt tevékenységét annak a tudatában végezte, hogy a felhasznált gazdasági társaságok áfa fizetési kötelezettségüknek és az alkalmazottaik után a közterhek megfizetésére vonatkozó kötelezettségeiknek nem tesznek eleget.

– Az alvállalkozó cégek a megrendelő gazdasági társaságoktól a ténylegesen teljesített szolgáltatások ellenértékeként átutalással kapták meg a vállalkozói díjat, amelyet az általuk színlelt módon megkötött munkaerő-kölcsönzési szerződés alapján továbbutaltak a munkaerő-kölcsönzési célra létrehozott gazdasági társaságoknak. A munkaerő-kölcsönzési díj kölcsönbeadó cégekhez történt megérkezését követően a munkavállalók bére, illetőleg annak egy része átutalásra került, majd ezt követően a maradék összeget havi rendszerességgel az I. rendű terhelt utasításának megfelelően túlnyomórészt a II. rendű terhelt, majd később egyre gyakrabban a VI. rendű terhelt, illetve esetenként az V. rendű terhelt, valamint 2015 nyarától a III. rendű terhelt vették fel készpénzben, mely pénzeszegeket a központi ügyintézés helyül szolgáló irodába vitték. A számlapénzből a munkavállalók fennmaradó munkabérének készpénzben történt kifizetését követően a II. rendű, III. rendű, IV. rendű, az V. rendű, a VI. rendű és a VII. rendű terhelt a bünszervezetben való részvételük ellentételezéseként az I. rendű terhelt által meghatározott összegű fizetésben részesültek.

– A kölcsönbeadó gazdasági társaságok a nevükben foglalkoztatott munkavállalókat bejelentették a társadalombiztosítás felé, illetve az adóhatóságnál, azonban céljuknak megfelelően adó és járulékok vonatkozásában befizetést nem is teljesítettek. A kölcsönbeadó cégek pénzforgalmi számláiról az összegek készpénzben történő felvétele eleve kizárta azt, hogy a kölcsönzési díjat terhelő általános forgalmi adó, valamint a munkáltatással összefüggő járulékok a költségvetésbe befizetésre kerüljenek.

– A leírt működési modell szerint 2013. június hónaptól 2015. évig terjedő időszakban a kölcsönbeadó cégek nevében a bünszervezet tagjai a vagyoni kölcsönzéséről –, vagyis a munkavállalók ellenérték fejében munkavégzésre a kölcsönvevőnek történő ideiglenes átengedéséről – a kölcsönvevő felé általános forgalmi adó tartalmú számlákat állítottak ki, melyek fiktívek, mert a kölcsönbeadó munkáltatók eleve adóelkerülés céljából kerültek a cégláncolatba beépítésre, azért hogy az adóhiány ne a kölcsönvevő cégeknél jelentkezzen, ugyanakkor utóbbi cégeknél fennálljon az adólevonás lehetősége. A kölcsönvevő gazdasági társaságok a valóltan tartalmú számlákat beállították a könyvelésükbe és érvényesítették azok áfatartalmát a bevallásaikban.

– E metódus alkalmazásának a munkaerő-kölcsönzés úgynevezett fordított áfa hatálya alá helyezése vetett véget 2015. január 1. napjától. Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (Áfa tv.) 2015. január 1. napjától hatályos 142. § (1) bekezdés c) pontja ugyanis akként rendelkezett, hogy az általános forgalmi adót a szolgáltatás igénybevevője fizeti szolgáltatásnyújtáshoz munkaerőkölcsönzés esetén (fordított áfa).

– A szervezetben részt vevő terheltek ezért 2015 januárjában az Áfa tv. változásához igazodva megváltoztatták az elkövetési magatartást; ezt követően az alvállalkozói szinten lévő (munkaerő kölcsönvevő) gazdasági társaságok ugyanúgy kiállították a számlákat a megrendelőik felé, mint korábban, azonban nettó összegben, és hogy elkerüljék az áfa megfizetésére vonatkozó kötelezettségüket, az általuk kiállított számlák után bevallást 2015. január 1. napjától áfaadónemben nem tettek, ily módon a megrendelőiktől származó jövedelmeiket teljes egészében eltitkolták az adóhatóság elől.

– A IV. rendű terhelt az elkövetés során az őrzési tevékenység szakmai irányítójaként eljárva az I. rendű terhelt megbízásából az őrző-védő tevékenységet ténylegesen szervezte és koordinálta, az egyes őrzési helyeken szolgálatot teljesítő szolgálatvezetőkkel tartotta a napi szintű kapcsolatot. Ezen túlmenően esetenként jelezte a készpénzfelvételeket intéző II. rendű terheltnek a pontos összegeket, átvette a II. rendű terhelttől, valamint VI. rendű terhelttől a bankszámlákról felvett pénzt, valamint részt vett a vagyonörök készpénzes fizetéseinek borítékolásában. A IV. rendű terhelt adta át a II. rendű terhelt és a VII. rendű terhelt – az I. rendű terhelt által meghatározott – fizetését.

– I. rendű terhelt ilyen módon a fentiekben rögzített adó- és járuléknemekben – mások mellett – a IV. rendű terhelt segítségével összesen 4.098.970.235 forint vagyoni hátrányt okozott. Ezen túlmenően a cég 1 felhasználásával V. rendű terhelt – az I. rendű terhelt rábírására, mások mellett a IV. rendű terhelt segítségével – további 91.621.831 forint vagyoni hátrányt okozott. Mindezekon kívül a cég 2 felhasználásával VI. rendű terhelt – I. rendű terhelt felhívására, mások mellett IV. rendű terhelt segítségével – további 293.252.000 forint vagyoni hátrányt okozott.

[4] **II.** A jogerős, a vádról rendelkező ügydöntő határozat ellen a IV. rendű terhelt védője terjesztett elő felülvizsgálati indítványt, a Be. 649. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjában, valamint a b) pont ba) alpontjában írt törvényi okra való hivatkozással.

[5] 1. Az indítványozó szerint az általa nem támadott „vádirati tényállás” alapján a Btk. 14. § (2) bekezdésében írt bűnsegély ismérvei nem azonosíthatók a IV. rendű terhelt magatartásában. A IV. rendű terhelt ugyanis „először” egy ténylegesen működő gazdasági társaság alkalmazásában állt, így az I. rendű terhelt a „cégnél betöltött tényleges szerepéből, és a foglalkoztatás tényéből eredeztethető utasítási jogkörrel bírt” felette. Ekként a IV. rendű terhelt alkalmazottként „kiszolgáltató helyzetben volt” az I. rendű terhelttel szemben és köteles volt az utasításainak eleget tenni. Ebből kifolyólag „az ítéletben rögzített bizonyítékokból” csak azt tartotta megállapíthatónak, hogy a IV. rendű terhelt utasítások alapján járt el, de azt már nem, hogy a tettesi alapcselekményhez szándékosan segítséget nyújtott volna.

[6] Kifogásolta továbbá a bünszervezeti elkövetés felrovását a IV. rendű terhelttel szemben, kifejtve, hogy az alapeljárás során előterjesztett terhelti védekezés mindvégig arra irányult, hogy a IV. rendű terhelt tudata nem fogta át a bünszervezet ismérveit. Ezen ismérveket ráadásul eleve fenn nem állónak tartotta, a szerveződés hierarchikus voltát és az elkövetés konspiratív jellegét ugyancsak vitatva.

[7] Úgy vélte, hogy sem az első-, sem a másodfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, arra a következtetésre jutva, hogy az eljáró bíróságok feltétlen hatályon kívül helyezést érdemlő eljárási szabálysértést vétettek. Meglátása szerint a határozatból

egyfelől nem állapítható meg, hogy a bíróság mit értékelt a bűnsegédi magatartás mérlegelése során, másfelől, hogy „másról szól a rendelkezés, mint az indokolás”.

[8] Indokai alapján elsődlegesen arra tett indítványt, hogy a Kúria a jogerős ítélet megváltoztatásával mentse fel a IV. rendű terheltet az ellene emelt vád alól, másodlagosan, hogy enyhítse a IV. rendű terhelttel szemben kiszabott „törvénysértő büntetést”, harmadlagosan pedig, hogy a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével utasítsa új eljárásra az elsőfokú bíróságot.

[9] 2. A Legfőbb Ügyészség a BF.84/2025/2. számú átiratában a IV. rendű terhelt védője által előterjesztett felülvizsgálati indítványt részben törvényben kizártnak, részben alaptalannak tartotta.

[10] A Be. 650. § (2) bekezdésében és a 659. § (1) bekezdésében írt szabályokra utalással kifejtette, hogy felülvizsgálatnak még a törvényben meghatározottakra történő hivatkozás alapján is csak akkor van helye, ha az indítványban állított tények és indokok a jogerős ügydöntő határozatban megállapított tényállással összhangban állnak, ellenben a tényállástól eltérő tényekre felülvizsgálati indítvány nem alapítható.

[11] Az irányadó tényállásban a IV. rendű terhelt terhére megállapított tényeket sorra véve pedig úgy látta, hogy a IV. rendű terhelt a vagyoni tevékenység koordinálásával, a kifizetések intézésével az adóelkerülő tevékenység meghatározó részét végezte, mégpedig abban a tudatban, hogy a céghálózat működése a költségvetés megkárosításával jár. Emiatt jelentőség nélkülinek tartotta, hogy a IV. rendű terhelt alkalmazottként az I. rendű terhelt utasításait hajtotta végre.

[12] Egyebekben pedig az indítványozó védő valójában a jogerős ítélettel a IV. rendű terhelt tekintetében megállapított tudati tényekkel szembemenve állította, hogy a IV. rendű terhelt nem volt tisztában magatartásának a bünszervezet tevékenységét segítő jellegével. A jogerős ítélettel megállapított tényeket támadó felülvizsgálati indítvány azonban törvényben kizárt.

[13] Az átirat rögzítette továbbá, hogy a bünszervezeti elkövetés nem minősítési, hanem büntetékiszabási kérdés, amely akkor támadható felülvizsgálati indítvánnyal, ha a bünszervezeti elkövetés mint a büntetőjog más szabályának megsértése törvénysértő büntetés kiszabására vezetett. Törvénysértő büntetés azonban nem kerülhet szóba, ha a kiszabott büntetés a törvényi tényálláshoz rendelt büntetési tételkeret felső határát nem haladja meg. A jelen esetben pedig a jogerős ítélettel kiszabott 5 év 4 hónap szabadságvesztés nem haladja meg a IV. rendű terhelt terhére megállapított költségvetési csalás büntette miatt halmazati büntetésként kiszabható büntetési tételkeret felső határát, ezért a kiszabott büntetés akkor sem törvénysértő, ha a bünszervezet megállapítása törvénysértő lenne. Ezzel együtt a jogerős ítélet bünszervezeti elkövetésre vont jogi következtetését – a Kúria Bfv.II.1.102/2023/8. számú, a VII. rendű terhelt tekintetében hozott határozatának indokaira is utalva – törvényesnek tartotta, az irányadó tényállás alapján felismerhetőnek vélve a bünszervezeti elkövetés törvényi ismérveit.

[14] Kifejtette végül, hogy a jogerős ügydöntő határozat indokolásának hibája folytán egyedül abban az esetben valósul meg a Be. 649. § (2) bekezdés d) pontjában írt felülvizsgálati ok, mégpedig akkor, ha a jogerős ítélet indokolása a rendelkező résszel teljes mértékben ellentétes [Be. 608. § (1) bekezdés f) pont]. Az indítványozó védő azonban nem erre, hanem a jogerős ítélet indokolásának hiányosságára hivatkozott, ami 2018. július 1-jétől már nem felülvizsgálati ok. Következésképpen, a Legfőbb Ügyészség a felülvizsgálati indítványt e részében is törvényben kizártnak tartotta.

[15] Indítványozta ezért, hogy a Kúria a jogerős ítéletet a IV. rendű terhelt tekintetében hatályában tartsa fenn.

[16] **III. A felülvizsgálati indítvány alaptalan.**

[17] 1. A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, amely a Be. 648. §-a alapján csak a bíróság jogerős, a vádról rendelkező ügydöntő határozata ellen, és kizárólag a Be. 649. §-ában tételesen felsorolt anyagi és eljárásjogi okokra hivatkozással vehető igénybe. A felülvizsgálati okok törvényi köre nem bővíthető, ezért az azon kívül eső anyagi vagy eljárásjogi kérdések a felülvizsgálatban közömbösek.

[18] Ugyan a védő megjelölte, hogy a felülvizsgálati indítványát mely felülvizsgálati okra alapítja, ettől függetlenül azt a Kúria a tartalma alapján is vizsgálat tárgyává tette. A beadványok, nyilatkozatok elbírálásának alapvető rendező elve szerint ugyanis azokat soha nem a megnevezésük, hanem mindenkor a tartalmuk szerint kell elbírálni (BH 2003.355.). Tartalma szerint pedig a IV. rendű terhelt védője a büntető anyagi jog szabályainak megsértésén alapuló felülvizsgálati okok mellett az alapügyben vétett eljárási szabálysértésére is hivatkozott, a jogerős ítélet indokolásának hibáját állítva.

[19] Erre tekintettel a Kúria a védő által felhívott felülvizsgálati okok mellett a Be. 649. § (2) bekezdését is figyelembevéve foglalt állást a felülvizsgálati indítvánnyal.

[20] 2.1. Eljárási szabálysértés címen kizárólag a Be. 649. § (2) bekezdés a)-f) pontjában kimerítően felsorolt törvénysértések képeznek felülvizsgálati okot. Ez egyúttal azt is jelenti, hogy a felülvizsgálati indítványban állított eljárási szabálysértés vizsgálatára csak akkor kerülhet sor, ha az a büntetőeljárási törvényben tételezett eljárási szabálysértések között szerepel.

[21] E körben – a védői indítvány tartalmi elemzése alapján – a Be. 608. § (1) bekezdés f) pontjára alapított, a Be. 649. § (2) bekezdés d) pontjában meghatározott feltétlen hatályon kívül helyezést kiváltó eljárási szabálysértés kérdése igényelt megfontolást.

[22] A Be. 649. § (2) bekezdés d) pontja alapján felülvizsgálatnak van helye, ha a bíróság az ügydöntő határozatát a Be. 608. § (1) bekezdésében meghatározott eljárási szabálysértéssel hozta meg. A Be. 608. § (1) bekezdés f) pontja alapján pedig feltétlen hatályon kívül helyezést kiváltó eljárási szabálysértés, ha az ítélet indokolása a rendelkező résszel teljes mértékben ellentétes. Az indítvány tartalmában pontosan erre utalt, azt állítva, hogy „másról szól a rendelkezés, mint az indokolás”.

[23] A Be. 451. § (5) bekezdése szerint a határozat részét képező indokolás a bíróság által megállapított, a döntés alapjául szolgáló, jelentős tényeket és körülményeket, valamint a határozat alapjául szolgáló jogszabályokat tartalmazza. Ekként az indokolás rendeltetése

– egyfelől a döntés, tehát valamely rendelkezés (jogkövetkeztetés) ténybeli alapjának rögzítése (a tényállás),

– másfelől számadás a döntéshozatali tevékenységről (a tényálláson kívüli indokolás).

[24] A tényállás és a tényálláson kívüli indokolás megkülönböztetése a vizsgált feltétlen eljárási szabálysértés szempontjából alapvető jelentőségű. Az eljárási szabálysértés megállapítására ugyanis csak az vezethet, ha a rendelkező rész (jogkövetkeztetés) és a tényálláson kívüli indokolás áll egymással ellentétben (Bfv.III.868/2012/14.). Ha azonban – e főszabály alóli kivételként – a bűnösség kimondásáról szóló rendelkezéshez tartozó tényállás, vagyis a rendelkezés ténybeli alapja teljes egészében hiányzik, az a felülvizsgálati eljárásban szintén az abszolút eljárási szabálysértés körében nyer értékelést [Bfv.III.777/2020/9. (BH 2021.193.), Bfv.II.1.726/2016/5. (BH 2017.324.)].

[25] Ezzel szemben a tényállás és a rendelkező rész összhangjának hiánya nem az eljárási szabályokat (az indokolási kötelezettséget), hanem a büntető anyagi jogot sérti. Ennek alapja, hogy az irányadó tényállásnak az alkalmazott Btk. szempontjából jelentős valamennyi tény tartalmaznia kell. Ehhez képest ítéltető meg, hogy a megtámadott ügydöntő határozat

rendelkezései a büntető anyagi jog szabályaival összhangban állnak-e. Mindenképpen a büntető anyagi jogi szabályok sérelmével jár, ha az ügydöntő határozatban írt rendelkezések helytálló vagy téves mivoltának kérdésében az irányadó tényállás alapulvétele nem lehet megnyugtatóan állást foglalni. Ezért felülvizsgálatban ugyancsak a büntető anyagi jog szabályainak megsértését – és nem az indokolás hibáját – jelenti, ha a jogerős ítéletben megállapított tényállás olyan ellentmondásokat tartalmaz, amelyek miatt a büntetőjogi felelősségre vonás szempontjából jelentős kérdésekben nem állapítható meg, hogy a bíróság milyen tényállásra alapította ítéletének a felülvizsgálati eljárás alapjául szolgáló rendelkezéseit [Bfv.I.1.004/2020/13. (BH 2021.280.)].

[26] 2.2. A fentiek előrebocsátását követően, az indokolás és rendelkező rész feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező okot jelentő ellentéte jelen ügyben nem állapítható meg, hiszen az eljáró bíróságok a támadott határozatukban a IV. rendű terhelt bűnösségének megállapítását, cselekményének minősítését és a büntetés kiszabását rögzítő rendelkező részt követően az indokolásban pontosan a bűnösség rendelkező részben történt kimondásának megfelelő büntetőjogi minősítés, továbbá a rendelkező rész szerinti bünteteskiszabás mellett érveltek. A büntetőjogi főkérdésben hozott döntés és az indokolás iránya ekként azonos, azaz, az ítélet rendelkező része, illetve indokolása egymással összhangban áll, kizárva a felrótt eljárási szabálysértésre való hivatkozás helytálló mivoltát.

[27] Ehhez képest a védő valójában csupán kinyilatkoztatta, de indokolással nem támasztotta alá állítását, miszerint „másról szól a rendelkezés, mint az indokolás”. A felülvizsgálati indítvány érdemi elbírálásához azonban a törvény a támadott határozat megjelölése mellett további feltételként szabja, hogy abban az indítvány előterjesztésének okát és célját is meg kell jelölni [Be. 652. § (1) bekezdés]. Következésképpen, törvényben kizárt az indítvány, ha annak alapjaként ugyan a törvényben meghatározott felülvizsgálati okot jelöl meg, de a felhozott oknak megfeleltethető érvelést nem tartalmaz (BH 2025.34.III.).

[28] 2.3. A büntetőeljárásról szóló, 2018. június 30. napjáig hatályos 1998. évi XIX. törvény (korábbi Be.) alapján kétségtől felülvizsgálati okot jelentett, ha a bűnösség megállapítása, a felmentés, az eljárás megszüntetése, a cselekmény jogi minősítése vagy a büntetés kiszabása, illetve az intézkedés alkalmazása tekintetében a bíróság az indokolási kötelezettségének oly mértékben nem tett eleget, hogy emiatt az ítélet felülbírálatra alkalmatlan [korábbi Be. 416. § (1) bekezdés c) pont, 373. § (1) bekezdés III. a) pont]. A 2018. július 1-jén – mintegy hét és fél éve – hatályba lépett Be. 649. § (2) bekezdés d) pontjában felhívott 608. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati okok között azonban már nem szerepel az indokolási kötelezettség megszegése. Éppen ezért a Be. hatályba lépését követően az indokolási kötelezettség megsértésére alapított felülvizsgálati indítvány eleve törvényben kizárt (BH 2019.6.).

[29] A Be. 649. § (2) bekezdésében foglalt törvényi okok valamelyikének megfeleltethető eljárási szabálysértésre való hivatkozás hiányában pedig eljárási szabálysértés címén a felülvizsgálati eljárás lefolytatása a törvényben kizárt.

[30] 3.1. A Be. 649. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján felülvizsgálati ok, ha a bíróság a terhelt büntetőjogi felelősségét a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével állapította meg.

[31] A felülvizsgálati eljárás megkerülhetetlen szabálya, hogy a felülvizsgálati indítványban a jogerős ügydöntő határozat által megállapított tényállás nem támadható [Be. 650. § (2) bekezdés]. Ezzel összhangban a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok ismételt egybevetésének, eltérő értékelésének, valamint bizonyítás felvételének nincs helye, a felülvizsgálati indítvány elbírálásakor a jogerős ügydöntő határozatban megállapított tényállás

az irányadó [Be. 659. § (1) bekezdés]. A jogkövetkeztetések helyessége tehát kizárólag az irányadó tényállás alapulvételével ítéltető meg [Bfv.I.1.004/2020/13. (BH 2021.280.)].

[32] A tényállás irányadó jellege azt jelenti, hogy a felülvizsgálati eljárásban nem csupán a jogerős ítéletben írt tényállás támadhatatlan, de az a mérlegelő tevékenység is, amely e tényállás megállapítására vezetett. Ebből következően a felülvizsgálat során a felmerült bizonyítékok felülmérlegelésére, az ítéleti tényállás esetleges megalapozatlanságát érintő következtetések levonására, eltérő tényállás megállapítására az eljárási törvény nem biztosít lehetőséget.

[33] E szabályok pontosan abból fakadnak, hogy a felülvizsgálat a jogerős [azaz a Be. 456. § (1) bekezdése értelmében végleges és mindenkre kötelező döntést hordozó] ítélet elleni jogi, nem pedig ténybeli kifogások érvényesítését biztosító rendkívüli jogorvoslat.

[34] A IV. rendű terhelt védője az indokolási kötelezettség megsértése címén a Be. 650. § (2) bekezdésében és a 659. § (1) bekezdésében írt szabályokat megkerülve valójában az alapügyben eljáró bíróságok mérlegelését vitatta, a jogerős ítéletben rögzített tényállástól eltérő tények megállapításának igényével. Az indokolás helyessége azonban kívül esik a feltétlen eljárási szabálysértések körén, az tartalmilag az ügydöntő határozat megalapozottságának felülvizsgálat során meg nem engedett támadása [Bfv.III.96/2016/6. (BH 2017.48.)]. Pontosán a bírói mérlegelés és a mérlegelés eredményeként megállapított tények vitatását jelenti az indítványozó azon okfejtése, amely szerint nincs arra vonatkozó bizonyíték, hogy a IV. rendű terhelt szakmai irányítóként vett volna részt a szervezet működésében, ezért „az első és másodfokú bíróság helytelenül következtetett a IV. rendű terhelt szerepére és bűnösségére”. Az alapügyben eljáró bíróság ténymegállapításával szemben felhozott kifogások valóságuk esetén sem a büntető anyagi jog szabályainak a megsértését jelentik. Ehhez képest a büntető anyagi jog szabályai akkor szenvednek sérelmet, ha az eljáró bíróság a megállapított tényállásból törvénysértő jogi következtetést vont le akár a bűncselekmény megvalósulását, akár annak minősítését illetően.

[35] A védői felülvizsgálati indítvány ekként a tényállás megállapítására vezető bírói mérlegelést kifogásoló részében a törvényben kizárt. Kizárólag az irányadó tényállásban leírt tények alapján ítéltető meg, hogy a IV. rendű terhelt bűnösségének megállapítása törvényes volt-e, avagy sem.

[36] 3.2. Ennek megfelelően az már érdemi felülvizsgálat elvégzését igényelte, hogy a IV. rendű terhelt magatartásában az I. rendű, V. rendű és VI. rendű terhelt által megvalósított költségvetési csaláshoz nyújtott bűnsegély ismérvei kitűnnek-e.

[37] E körben a tettesi alapcselekmények megvalósulását maga a védő sem vitatta. Hasonlóképp nem vitatta, hogy a IV. rendű terhelt cselekménye alkalmas volt a tettesi alapcselekmény előmozdítására. Ez már csak azért is így van, mert az indítványozó éppen arra hivatkozott, hogy a tettesi alapcselekményt kifejtő, illetve az V. rendű és a VI. rendű terheltet a tettesi alapcselekmény elkövetésére rábíró I. rendű terhelt utasításainak megfelelően (azaz értelemszerűen az elkövetés érdekében) járt el. Ehelyett az indítványozó az alanyi bűnösség hiánya mellett sorakoztatta fel érveit, kifejtve, hogy a IV. rendű terhelt magatartása az utasítások teljesítése körében nélkülözte a szándékosságot.

[38] Elvi alapvetés, hogy a szándék fennállására vagy hiányára mindenkor a külvilágban tapasztalható életbeli tényekből, azaz a terhelt ítéleti tényállásban megjelenített magatartásából kell következtetést vonni. A szándékra vont következtetés alapjaként ugyanakkor nem csupán a külvilágban felismerhető életbeli tények, de a tényállásban rögzített ún. tudati tények is szolgálhatnak.

[39] A tényállás ugyanis nem csak a külvilágban megvalósult eseményeket, hanem belső történéseket, a terhelt tudatára vonatkozó ténymegállapításokat, tudati tényeket is

tartalmazhat. Az a körülmény, hogy a terhelt tudattartalma mire terjedt ki, a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével, illetve az azokból levont ténybeli következtetés alapján állapítható meg, ekként az ilyen következtetés is ténybeli, nem pedig jogi, és mint ilyen, a felülvizsgálatban nem támadható {Bfv.II.568/2021/11. [68]}. A tényállás részévé tett tudati tények kizárólag akkor válnak vitathatóvá, amennyiben a szűkebb értelemben vett tényállásba tartozó külső, a külvilágban megjelenő tények, életbeli jelenségek e tudati tényekkel nem állnak összhangban {Bfv.II.1.256/2015/5. (BH 2018.232.) [38]}. Következésképpen: amíg a tudati tények a tényállás részét képezik, addig a tudati tények alapulvételével a terhelt szándékára vont következtetés már a megállapított tények jogi értékelését jelenti, és mint ilyen, jogkövetkeztetés.

[40] Az irányadó tényállás alapján pedig egyértelműen levonható a következtetés, hogy a IV. rendű terhelt a törvényi tényálláson kívül maradó magatartásával szándékosan nyújtott segítséget a tettesi alapcselekmények elkövetéséhez. A tényállás ugyanis rögzíti, hogy:

– A IV. rendű terhelt – terhelt-társaival együtt – a vagyoni munkát munkaerő-kölcsönzés keretében, a tényállásban felsorolt cégek felhasználásával, szervezeten, egymásra is tekintettel és egyénenként is behatárolt módon, jól elkülöníthetően több szinten megnyilvánuló, egyre szűkülő feladat- és hatásköröket gyakorolva látták el, akként, hogy egymás szerepéről is tudomással bírtak {elsőfokú ítélet [100] bekezdés}.

– A IV. rendű terhelt tevékenységét – terhelt-társaival együtt – annak a tudatában végezte, hogy a felhasznált gazdasági társaságok áfa-fizetési kötelezettségüknek és az alkalmazottaik után a közterhek megfizetésére vonatkozó kötelezettségeiknek nem tesznek eleget {elsőfokú ítélet [101] bekezdés}.

– Az I. rendű terhelt létrehozója és irányítója volt a szervezetnek annak teljes működési időszakában. Személyesen tartotta a kapcsolatot a megrendelő cégek képviselőivel, utasította a központi irodában dolgozó VII. rendű terheltet és az adminisztratív tevékenységben irányító szerepet betöltő IV. rendű terheltet {elsőfokú ítélet [117] bekezdés}.

– A II. rendű terhelt az I. rendű terhelt közvetlen irányítása alatt – gyakorta a VI. rendű terhelt segítségével – szervezte a cégháló működéséhez szükséges gazdasági társaságok alapítását, a vagyoni tevékenység végzéséhez, illetve a munkaerő-kölcsönzéshez szükséges engedélyek kiadását, pénzforgalmi bankszámlákat létesített a gazdasági társaságok számára és a bankszámlákhoz való hozzáférése folytán, meghatalmazás alapján eljárva bonyolította a banki készpénzfelvételeket, pénztári kifizetéseket, melynek során rendszerint ő vette fel a VII. rendű terhelt és esetenként a IV. rendű terhelt utasításai alapján havi rendszerességgel készpénzben a kölcsönbeadó cégekhez befolyt pénzüsségekből azokat az összeget, amelyek a munkabérek átutalása után a számlán maradtak, és amelyeket a szervezet tagjai elosztottak egymás között {elsőfokú ítélet [118] bekezdés}.

– A IV. rendű terhelt volt, aki az őrzési tevékenység szakmai irányítójaként eljárva az I. rendű terhelt megbízásából az őrző-védő tevékenységet ténylegesen szervezte és koordinálta, az egyes őrzési helyeken szolgálatot teljesítő szolgálatvezetőkkel tartotta a napi szintű kapcsolatot. Ezen túlmenően esetenként jelezte a készpénzfelvételeket intéző II. rendű terheltnek a pontos összegeket, átvette a II. rendű terhelttől, valamint a VI. rendű terhelttől a bankszámlákról felvett pénzt, valamint részt vett a vagyoni készpénzes fizetéseinek borítékolásában. A IV. rendű terhelt adta át a II. rendű és a VII. rendű terhelt – az I. rendű terhelt által meghatározott – fizetését {elsőfokú ítélet [120] bekezdés}.

– A bünszervezetben részt vett terheltek havonta több tízmillió forintot vettek fel készpénzben a kölcsönbeadó gazdasági társaságok bankszámláiról, amelyből a IV. rendű terhelt havonta legkevesebb 500.000 forintot kapott közvetve vagy közvetlenül az I. rendű terhelttől {elsőfokú ítélet [130] bekezdés}.

[41] Az irányadó tényállás ekként félreérthetetlenül rögzíti, hogy a IV. rendű terhelt az I. rendű, V. rendű és VI. rendű terhelt által végrehajtott tettesi alapcselekményekről tudomással bírt, és az e tettesi alapcselekmények végrehajtását előmozdító tevékenységét e jobb tudomása ellenére végezte, a jogellenes cselekmény révén realizált haszonból is részesülve. Cselekménye következményeit ekként nem csupán felismerte, de azt kifejezetten kívánta is (Btk. 7. §), ekként egyenes szándék által vezérelve működött közre a terhelt-társai által megvalósított költségvetési csalás elkövetésében.

[42] A IV. rendű terhelt eljárásának szándékossága körében jelentőség nélküli, hogy utasítást teljesítve hajtotta-e végre a költségvetési csalás eredményes végrehajtásának segítésére objektíve alkalmas magatartását. Jelentősége csak annak van, hogy a IV. rendű terhelt az utasítás jogilag tilalmazott magatartás tanúsítására vonatkozó irányultságát felismerte-e, és a terhelt-társától származó felhívásnak e felismerés birtokában tett-e eleget. E kérdésre pedig a felülvizsgálati eljárásban érinthetetlen tényállásban szerepeltetett egyértelmű tudati tények alapján a válasz igenlő.

[43] Azt pedig a Kúria már csak a teljesség érdekében fűzi hozzá, hogy az I. rendű terhelt valójában semmilyen utasítási jogkörrel nem rendelkezett a IV. rendű terhelt felé, hiszen egyetlen gazdasági társaságban sem töltött be utasítás kiadására feljogosító tisztséget {elsőfokú ítélet [91] bekezdés}. A vezető tisztségviselő utasításainak kikérése helyett az adott gazdasági társasággal jogi kapcsolatban nem álló I. rendű terhelt utasításainak IV. rendű terhelt általi követése ekként valójában éppen az I. rendű terhelt jogellenes cselekményéhez való jogellenes társulás (a bűnsegély) megvalósulására vonatkozó jogi következtetés levonásának további ténybeli alapja.

[44] Az eljáró bíróságok tehát helyesen állapították meg a IV. rendű terhelt bűnösségét a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző, és az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő, a Btk. 14. § (2) bekezdése szerinti bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntetében, valamint 2 rendbeli, a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző, és az (5) bekezdés b) pont II. fordulata szerint minősülő, bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntetében, ezért a Be. 649. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjában írt felülvizsgálati ok nem állt be.

[45] 4. A védő a büntető anyagi jog szabályainak a Be. 649. § (1) bekezdés b) pont ba) alpontjában írt megszegésére hivatkozással indítványozta a támadott ítélet jogerejének áttörését, mert – álláspontja szerint – a bűnszervezeti elkövetés IV. rendű terhelt terhére felrovása a cselekmény téves minősítésére vezetett.

[46] A Be. 649. § (1) bekezdés b) pont ba) alpontja szerint felülvizsgálati okot jelent, ha a bíróság a bűncselekmény törvénysértő minősítése miatt (első fordulat), illetve a Btk. más szabályának megsértésével (második fordulat) szabott ki törvénysértő büntetést.

[47] A bűnszervezeti elkövetés megállapítását sérelmező indítvány alapja azonban a hivatkozott felülvizsgálati ok második fordulata, mert az a Btk. 459. § (1) bekezdés 1. pontjában meghatározott bűnszervezet törvénysértő megállapítását kifogásolják. A bűnszervezetben elkövetés pedig az eljárás tárgyát képező bűncselekmény jogi minősítése szempontjából közömbös. Nem része a jogi minősítésnek, hanem olyan, bármilyen szándékos bűncselekmény elkövetéséhez kapcsolható többes elkövetői forma, amely a Btk. Általános Részében foglalt jogkövetkezményeket – egyebek mellett az e szervezeti forma keretében elkövetett bűncselekmény büntetési tételkeretének az emelkedését – vonja maga után {Bfv.II.1.200/2019. [198]}.

[48] A második fordulat szerinti felülvizsgálati ok (a Btk. – a cselekmény minősítésén kívül eső – más szabályának megsértése) az olyan büntető anyagi jogi szabály megszegését jelenti, amelynek alkalmazását a büntetés meghatározása körében a törvény az ítélelbíró számára korlátok közé szorítva biztosítja, és elvételére miatt a Be. XCIV. Fejezete nem nyújt

jogorvoslati lehetőséget. Ilyen esetben a büntetés nem illeszkedik a törvénybe, azaz ilyen büntetést a törvény nem tesz lehetővé [Bfv.III.1.559/2018. (BH 2020.9.)]. A büntetőjog más szabályának megsértése miatt tehát csak akkor van helye felülvizsgálatnak, ha a kiszabott büntetés, illetve annak neme és mértéke a Btk. valamely mérlegelést nem tűrő rendelkezésébe ütközik [Bfv.III.359/2012. (BH 2012.239.)].

[49] Ekként a felülvizsgálati indítvány a Btk. más szabályának a megsértésére tekintettel kiszabott törvénysértő büntetés címén szorul érdemi elbírálásra. A Btk. megsérteni vélt szabályát az indítványozó a bünszervezetben elkövetés törvénysértő megállapításában jelölte meg. A bünszervezetben elkövetés támadása az adott esetben szükségképpen az alkalmazandó Btk. téves megválasztásának állításával is együtt jár, hiszen e terheltekkel szemben a jogerős ítélet az elkövetéskori Btk. alapján szabott ki büntetést, ugyanakkor az indítványozó a tényállásban írt cselekményen a bünszervezet elbíráláskori Btk. szerinti – szűkítő jelentéstartalommal felruházottként értékelt – fogalmi elemeit kérte számon.

[50] A Btk. időbeli hatályának téves alkalmazása ugyanakkor önmagában nem felülvizsgálati ok [Bfv.II.1.511/2014/4. (BH 2015.324.III.)]. Az ítéletben kiszabott büntetés a Btk. más szabályának megsértése miatt akkor törvénysértő, ha a bűncselekmény minősítéséhez tartozó büntetési nemre, büntetési tételre, valamint a büntetés végrehajtásának a felfüggeszthetőségére vonatkozó, mérlegelést nem tűrő rendelkezéseket sérti. Ezért nem lehet alapja a felülvizsgálatnak az, ha a büntetőtörvény időbeli hatályára vonatkozó anyagi jogi rendelkezés sérelme folytán – a szabadságvesztés tartamát nem érintve – az ítéletnek kizárólag a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségére, annak legkorábbi időpontjára, vagy a büntetés végrehajtási fokozatára vonatkozó rendelkezése törvénysértő csupán [Bfv.I.970/2014/11. (BH 2015.180.)]. Amennyiben az ítéletben kiszabott büntetés neme és mértéke az elkövetés és az elbírálás időpontjában hatályban volt törvény szerint egyaránt törvényesen kiszabható volt, az elkövetéskori vagy az elbíráláskori törvény téves megválasztása nem felülvizsgálati ok [Bfv.I.922/2014/8. (BH 2015.209.)].

[51] Hasonlóképpen, a bünszervezetben elkövetés téves megállapítása akkor támadható felülvizsgálati indítvánnyal, ha e téves bünszervezeti megállapítás mint a büntetőjog más szabályának megsértése törvénysértő büntetés kiszabására vezetett [Bfv.I.1.800/2015/8. (BH 2016.234.)]. Felülvizsgálati ügyben azonban elsősorban a büntetési tételkeretnek van meghatározó szerepe. A vizsgált felülvizsgálati ok szempontjából nem jelent törvénysértő büntetést, és ezért nem felülvizsgálati ok, ha az alapügyben eljáró bíróság nem, vagy nem törvényesen határozta meg a feltételes szabadság legkorábbi időpontját [Bfv.II.520/2014/7. (BH 2015.269.II.)]. Ugyanígy, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának meghatározása nem a büntetés kiszabásának a része, ezért e körben nincs helye felülvizsgálatnak [Bfv.II.1.801/2016. (BH 2017.326.)]. Éppen ezért a bünszervezetben történő elkövetés törvénysértő megállapítása nem feltétlenül eredményezi törvénysértő büntetés kiszabását, amennyiben az adott tényálláshoz rendelt törvényi büntetési tételkeret felső határát nem haladja meg. Ha tehát a bünszervezetben elkövetés törvénysértő megállapítása mellett a joghátrány meghatározására a törvényes keretek között került sor, akkor nincs helye felülvizsgálatnak a feltételes szabadság kizárására és a végrehajtási fokozat megállapítására vonatkozó rendelkezéssel szemben, mivel ezek önmagukban nem valósítanak meg önálló felülvizsgálati okot [Bfv.I.752/2020/17. (BH 2021.217.II.)].

[52] Összegezve: a bünszervezet megállapítását támadó felülvizsgálati indítvány egyedül abban az esetben vezethet a jogerős ítélet megváltoztatására, ha a bíróság a bünszervezet esetleges törvénysértő megállapítása mellett a büntetést az általa alkalmazott büntetőtörvény Általános Részének a büntetési tételkeretet a bünszervezet elkövetés folytán emelő rendelkezésének alkalmazásával szabta ki.

[53] Ha azonban a kiszabott büntetés nem haladja meg az adott bűncselekményre a Btk. Különös Része által rendelt büntetési tételkeretet, illetve – esetlegesen – a halmazati bünteteskiszabás szabályaira, továbbá a különös visszaesőkre, többszörös visszaesőkre vagy erőszakos többszörös visszaesőkre vonatkozó rendelkezésekre figyelemmel megemelt büntetési tételkeretet, a felülvizsgálati indítvány a bünszervezeti elkövetés téves megállapítása ellenére sem vezethet eredményre. A (törvénysértően megállapított) bünszervezetben elkövetés Btk. Általános Részében meghatározott további következményei – a szabadságvesztés fegyházban rendelt végrehajtási fokozata, illetve a feltételes szabadságra bocsátásból való kizártság – ugyanis a fentebb írtak szerint önmagukban nem jelentik törvénysértő büntetés kiszabását.

[54] Mivel pedig a IV. rendű terhelttel szemben kiszabott 5 év 4 hónap szabadságvesztés nem hogy a terhére megállapított bűncselekmények Btk. Különös Részében meghatározott büntetési tételkeretének felső határát nem haladja meg, de még e tételkeret 5 évben meghatározott alsó határát is csak 4 hónappal lépi túl. Törvénysértő büntetés hiányában maga az indítvány sem hivatkozik felülvizsgálati okra, így az indítvány e részében törvényben kizárt.

[55] 5. A kifejtett érvek mentén a Kúria – mivel nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amelynek vizsgálatára a Be. 659. § (6) bekezdése alapján hivatalból köteles – a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, és a megtámadott határozatot – a Be. 660. § (1) bekezdésének főszabálya szerint tanácsulésen, a Be. 655. § (1) bekezdése szerinti összetételben – a Be. 662. § (1) bekezdése alapján a IV. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartotta.

[56] *A határozat elvi tartalma*

Törvényes a bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntetében történő marasztalása annak a terheltnek, aki az irányadó tényállás szerint – a bűncselekménnyel realizált haszonból is részesülve – annak tudatában vesz részt a terhelt-társa által létrehozott céghálót alkotó gazdasági társaságok működtetésében, hogy e gazdasági társaságok az általuk foglalkoztatott vagyonőrök után fizetendő közterheket nem fizetik meg, illetve az általuk nyújtott szolgáltatás után az áfa-fizetési kötelezettségüknek nem tesznek eleget.

[57] IV. A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 6. § (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a Be. 650. § (1) bekezdés b) pontja zárja ki.

[58] A Be. 652. § (6) bekezdése szerint minden jogosult csak egyszer nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a Be. 649. § (3)-(5) bekezdésén alapul. A Be. 656. § (4) bekezdés első fordulata pedig akként rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által ismételtén előterjesztett indítványt a Kúria érdemi indokolás nélkül elutasíthatja.

Budapest, 2025. október 2.

Dr. Harangozó Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Metzinger Márton s.k. előadó bíró, Dr. Somogyi Gábor s.k. bíró, Dr. Demeter Zsuzsanna s.k. bíró, Dr. Nagy Antal s.k. bíró